

професійної діяльності. Під час роботи над портфоліо студенти – майбутні викладачі вчаться працювати в групах, раціонально розподіляти час, відбувається розвиток творчості, самостійності. Складання портфоліо спрямоване на формування здатності навчатися, самовизначення, самоактуалізацію, розвиток індивідуальності. Під час такої роботи студенти отримують можливість набути організаторського, управлінського, комунікативного досвіду. Застосування портфоліо-технології забезпечує діяльнісне освоєння змісту педагогічної освіти. Технологія дозволяє вирішити такі завдання, як: формування самоосвітньої компетентності студента, що дозволяє йому аналізувати й усвідомлювати власний шлях навчання, а також впливати на нього; формування інноваційної особистості студента, розвиток вміння конструювати свої знання, орієнтуватись в інформаційному просторі; ставити перед собою завдання і поетапно розв'язувати їх; створення мотивації навчальної діяльності; розвиток організаційних, управлінських навичок, творчих здібностей студента; формування готовності здійснювати професійно-педагогічну діяльність інноваційного характеру; розвиток самооцінки, самоаналізу та професійної рефлексії студентів; комплексне оцінювання професійно-педагогічної компетентності магістрантів [5].

Отже, застосування сучасних педагогічних технологій, зокрема, таких як тьюторська, тренінгові, портфоліо-технологія, є необхідною умовою формування професійно-педагогічної компетентності майбутнього викладача.

Список використаних джерел:

1. Гуревич, Р. & Кадемія, М. (2012). Професійна компетентність майбутнього педагога: як її формувати? *Витоки педагогічної майстерності*, (10), 66 – 70.
2. Kravchenko, I. (2019). Tutoring as a pedagogical technology of individualization of studying at the MA course. *European humanities studies: State and Society*, (1(II)), 246 – 257.
3. Кравченко, І.М. (2016). Тьюторство: досвід. *Освіта*, (13 - 14 (6 - 13 квітня), 6 – 7.
4. Кравченко, І.М. (2011). Тренінг професійно-педагогічної компетентності у підготовці викладача вищої школи. *Проблеми освіти*, (66 (1)), 194 – 198.
5. Кравченко, І.М. (2013). Портфоліо-технологія у підготовці майбутнього викладача вищої школи. *Наукові записки*, (115), 80 – 86.

ПРОБЛЕМИ ТА ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Марков Р.А.

викладач кафедри СФП

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, Україна

Петрушин Д.В.

доцент кафедри СФП, кандидат наук з фізичного виховання та спорту

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, Україна

Протягом декількох десятиріч відбувається переоцінка наукових здобутків у сфері фізичної культури та спорту у кращу сторону, адже досить інтенсивно формується і вдосконалюється розвиток фізичної культури сучасної молоді. Однак, необхідно наголосити на тому, що незважаючи на заходи, які застосовуються з боку державних структур задля формування здорового способу життя, наразі глобальних позитивних зворушень щодо покращення фізичної складової здоров'я

громадян в Україні не відбувається. Це можна пояснити тим, що сьогодні тенденції розвитку фізичної культури і спорту характеризуються такою низкою проблем, як : недостатнє приділення уваги державою цій сфері, малозабезпеченість необхідним спортивним інвентарем, відсутність фізкультурно-фізичної інфраструктури, а також низький рівень кадрового забезпечення.

Фізичне здоров'я людини - це природний стан організму, обумовлене нормальним функціонуванням усіх його органів і систем. Це безцінний актив для всієї спільноти. Навчальні заняття з дисципліни з «Фізичної культури і спорту» в вузах готують студента до життя і сприяють його гармонійному фізичному розвитку. Вони тренують тіло, зміцнюють здоров'я, покращують фізичні якості, здібності та навички, тим самим покращують фізичну форму і спортивні досягнення; створити сприятливі умови для довгої і активного життя. Крім того, вони сприяють вихованню таких необхідних моральних якостей особистості, як моральність, естетика, працьовитість, а також формують інтелектуальний розвиток. Все це необхідно майбутнім фахівцям в їх професійній діяльності в сфері освіти, медицина, юриспруденція, сільське господарство, військова справа і т. д. Тому фізична культура і спорт - особливий складний соціальний феномен, який не обмежується вирішенням проблеми фізичного розвитку, а реалізує всі види соціальної діяльності суспільства, показує його здоров'я, культуру значення як в суспільному житті, так і в системі освіти, виховання і відпочинку.

Один з найвидатніших і авторитетних діячів Організації Об'єднаних Націй– Федеріко Майор, (генеральний директор ООН з питань освіти, науки та культури (ЮНЕСКО), відмітив у своєму виступі на відкритті другої міжнародної конференції міністрів і керівних працівників, що відповідають за фізичне виховання і спорт, що спорт є повноправним елементом сучасної культури, рівноцінним естетики, історії, став самою розповсюдженою формою сучасної культури” і „сприяє збагаченню особистості тією ж мірою, що мистецтво і поезія” [1]

Без перебільшення, – геній інтелектуальної думки, мабуть, найвидатніший філософ середини ХХ ст., – Хосе Ортега-і-Гассет оцінював фізичну культуру і спорт як діяльність великого культурного потенціалу, оскільки вона як одна з форм ігрової діяльності – поряд з мистецтвом – рятує сучасну людину від серйозності життя. „Торжество спорту означає перемогу молодіжних цінностей над цінностями старості” [1]

Нинішню державну політику у галузі фізичної культури і спорту в Україні можна розділити відповідно до двох сучасних концептуальних підходів. Головна ідея першого підходу, який до речі використовують більшість розвинених країн, полягає в тому, що при регулюванні фізкультурно-спортивної галузі необхідно спиратися на органи місцевої влади, адже вони відіграють досить важливу роль в цьому аспекті. Тобто, він базується на принципах децентралізації управління. Щодо другого підходу, який і використовується Україною, то він навпаки реалізується на підставі централізованого управління. У свою чергу, суттєвим недоліком зазначеного підходу є постійний дефіцит коштів на розвиток масового спорту.

Недостатній рівень ресурсозабезпечення сфери фізичної культури і спорту, що виникає внаслідок не тільки загальної світової кризи, а й обумовлюється внутрішньодержавною економічною кризою, а також в великій мірі чинниками державно-управлінського, політичного та наукового змісту створюють та поглиблюють кризові явища сфери фізичної культури і спорту. Саме ці чинники створюють необхідність наукового упорядкування та впровадження практичних засад у напрямі державного регулювання розвитку сфери фізичної культури та спорту в Україні. [2]

Сучасне суспільство глибоко зацікавлене в тому, щоб молоде покоління було фізично розвиненим і здоровим. Необхідно наголосити на тому, що протягом останніх декількох років в Україні інтенсивно зростає кількість осіб які займаються спортом. Численні дослідження і досвід використання засобів і методів фізичної культури і спорту в процесі фізичного виховання в вузах доводять їх ефективність у формуванні у студентів фізичної підготовленості, духовно-морального виховання, сприяють успішній соціалізації та професійного самовизначення.

Можна зробити висновок про те, що вплив фізичної культури і спорту робить позитивний вплив на фізичну форму, працездатність, психологічну стійкість і здоров'я в цілому. Крім того, наразі фізична культура і спорт стали невід'ємним соціально-політичним чинником у сфері виховання сучасної молоді.

Список використаних джерел:

1. Столяров, В.И. (1997). Спорт и современная культура: методологический аспект. В.И. Столяров. Теория и практика физической культуры. (С. 2-5)
2. Ліщук, С.В. Формування повноважень державних органів зі здійснення контролю у сфері фізичної культури і спорту. С.В. Ліщук. Розвиток європейських стандартів прав і свобод людини в Україні : теорія і практика : Збірник тез доповідей всеукр. Конференції (с.111-113) Черкаси, 20-21 листопада 2014.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ЗМІНАМИ У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Фаст Ольга Леонідівна

ORCID ID: 0000-0001-7216-0044

канд. пед. наук, доцент, доцент кафедри педагогіки, психології та окремих методик
*Комунальний заклад вищої освіти «Луцький педагогічний коледж»
Волинської обласної ради, Україна*

Постановка проблеми. У нинішніх умовах тяглість освітньої традиції як на державному, так і регіональному рівнях, зумовлена неперервністю правильних і послідовних змін. Досить віднедавна не тільки в науковий вжиток, але і в управлінську практику у сфері освіти увійшов термін «управління змінами». Так, успіх освіти у невпинно мінливому суспільстві, яке вчені називають «суспільством економіки знань», детермінується не стільки здатністю освітніх систем пристосовуватися до змін і навіть не прогнозувати ці зміни, - вирішальною є здатність управляти змінами.

Змагальність та лідерство – два ключові критерії для закладу вищої освіти, спроможного успішно функціонувати в умовах дедалі наростаючої конкуренції - у залученні абітурієнта, матеріальних ресурсів та фінансування, у зміцненні іміджу на міжнародній арені, у залученні до співпраці найкращих партнерів, знаних науковців тощо.

Виклад основного матеріалу. Аналіз сучасного наукового дискурсу засвідчує, що семантичне поле терміну «управління змінами» є досить широким. Досліджувану категорію прийнято розглядати у декількох аспектах, зокрема:

- управління змінами – це процес постійного коригування напрямків діяльності організації, оновлення її структури і пошуку нових можливостей щодо відповідності